

Publicerad 2007-02-24 16:22 av Anette Blomberg

Elegi som eloge, eller hyllning till en saknad, kär vän

De dansande kartongerna

Min vän och jag hade precis plockat röda, saftiga Ingrid Marieäpplen i hans nu för tiden ytterst sparsamma trädgård. Betydligt mindre än det egna husets tomt, vilken han ett par år tidigare hade varit tvungen att ge upp. Fast idag ändå en ynka trädgård och så pass att dess enda fruktträd bjöd generöst, varvid vännen förnöjdes stort och skrattade hjärtligt.

Till hans saktfärdigt mödosamma käppstödda steg, spelade istället ögonen som hos ett barn. Han var ett barn, i en gammelmans kropp. Ett nyfiket förundrat, som om livets alla möjligheter fortfarande fanns inom självklar räckvidd. Samtidigt var han den extra åldrade gamlingen som ständigt mötte alltför höga barriärer utan nåd, på grund av den skoningslöst tärande sjukdomen. Men visionen och blicken hans, var opåverkat unga. Näst intill sprudlande lekfulla.

Dagen till ära hade han tacksamt inviterat mig till en av sina omsorgsfullt tillagade luncher. Härvidlag ganska sällsynta, men tidigare tätt förekommande. I dag ville han återgälda mitt engagemang för hans välbefinnande. En självklarhet utan tanke på gentjänster, hävdade jag bestämt. Men han insisterade och räckte mig sina händer eftersom jag antagligen räddes betydligt mer än vad han gjorde, som egentligen borde. Dessa händer som bara några veckor senare skulle kräva handskar som ett extraskinn för att inte värka sönder då han hjälpligt försökte hålla den kopp örtte med honung, jag erbjöd honom som sängliggande. Men den dagen vid äppelplockningen, höll hans hand tröstande min i ett stadigt, om än skälvande grepp.

I det lilla köket bland kopparkastruller och en kocks alla tänkbara knivar som verktyg, strimlade han med svårstyrda händer sina morötter, palsternackor, purjon och bönor. Hans andhämtning var tungt ansträngd och det pep som en liten fågelkvitterssymfoni ur hans ihopsjunkna bröst. Kroppen krävde emellanåt vila vid bordets enkla pinnstol, men bara för att minuterna senare ändå lyckas skära kycklingfilén i de tunnaste skivor. Alltsammans brynte han i olivolja och havssalt. Tillsatte därefter vitlök, ingefära, soya, vinäger och andra mirakel från den rika kryddfloran, ur vilken han faktiskt sått och skördat en försvarlig mängd på egen hand. Han nämnde att smaksättningen här mest gick av gammal vana eftersom han inte längre kände den. Naturligtvis höll han riset kokande samtidigt som resten av anrättningen. Fattades bara annat! Jag var ju strängeligen förbjuden att bistå honom. Skulle bara sitta ner och bli serverad. Detta var ett prov att mått, måste jag erkänna.

Vi delade en lättöl där vi satt och inmundigade hans så omsorgsfullt vällagade anrättning. Det självskrivna vinet fanns knappast ens längre i tankarna. Jag minns att jag etsade kvar varenda pågående skiftning i hans ansikte. Varenda plågad fåra i den bleka, tunna hyn. I hela hans svaga kropps rörelse, tror jag. Jag var tvungen att spara honom. Spara vad som ännu fanns kvar av min gode vän. Och jag svalde nog inte enbart maten.

Innan vi skulle avnjuta de friska äpplena som dessert, skrattade min käre vän högt. Hans klara blå blick

fokuserade på något utanför fönstret. Något som för mig lockade föga då jag var fullt upptagen med att samla. Med sin ännu relativt stadiga röst genom magra leende läppar, uppmanade han mig slutligen att bevittna skådespelet utanför. Se med hans blick som så envetet vägrade att ge upp. Utanför for två kartonger med hjälp utav vindens tilltagande styrka, upp och ner i allt vidare cirklar. De jagade varandra från marknivå och gjorde små lustiga luftsprång, men bara för att sekunden efteråt återigen slå i marken. Minns också att jag märkligt nog i denna situation, lyckades associera till kalvarnas lustiga krumsprång om våren. Men här var det höst. Ändå lekte kartongerna tafatt och vännen skrattade än högre innan han fällde den oförglömliga kommentaren:

- Jag har gjort allt som jag ska här i livet och är nog nöjd med de mesta, men en barnbok vill jag ännu skriva och illustrera. Den ska heta; De dansande kartongerna.

Så här i efterhand funderar jag ofta på om jag kanske ska försöka realisera hans bok, eller om jag enbart bör bevara förtroendet han gav mig. Tror att jag väljer det sistnämnda av respektfull kärlek. Det var och förblir hans ljusblå längtande vision. Istället sparar jag också den, nu när jag endast vill berätta om honom. Honom, jag för alltid sparar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anette Blomberg med Poeter.se id #302 innehar upphovsrätten